

ενθ.): 'Ανεβόλαξε τὸ κεφαλόπετό μου. Συνών. ἀνατρι-
άζω. 4) 'Εξέρχομαι, ἐκπηδῶ Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.):
'νεβολάζαν οἱ παραβόλοι ἀπομέσ' ἔς τὸ χαράνι (λέβητα)
Θήρ. Μετὰ τὰ πρωτοβρέξα 'νεβολάζαν οἱ σαλιάκοι 'Απύρανθ.
5) 'Επαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ πλούτῳ Νάξ.
(Απύρανθ.): Μουρέ, 'νεβολάζαν αὐτοὶ ἔς τὰ καλά, μὰ
χώρατὰ εἶν' τὰ πλούτη! 6) Διατελῶ ἐν κινήσει περι-
εφερόμενος πάντοτε περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον 'Ανδρ. Νάξ.
(Κορων.) κ. ἀ.: 'Ολο 'τσιδὰ ἀνεβολάζει Κορων. 'Ανεβο-
λάζει ἡ μέλισσα αὐτόθ. Συνών. στροφογυρίζω. 7)
Μετβ. πολλαπλασιάζω τι 'Ανδρ.: Φρ. 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ τὰ
ἀνεβολάζη! (εὐχή).

ἀναβόλαιο τό, Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) ἀναβόλαιον
Λέσβ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβόλαιον.

Τὸ λευκὸν ἐπίμηκες ὕφασμα τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ
ἀναδόχου ἀναρτώμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαστάζεται ὁ
ἀναδεκτὸς κατὰ τὴν βάπτισιν καὶ ὅπερ προσφέρεται εἰς
τὴν μητέρα διὰ νὰ τοῦ τὸ κάμη φόρεμα. Συνών. ἀνα-
βόλι 1, ἀναδόχι, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι,
λαδίκι, φωτίκι.

ἀναβολάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀνιβουλάρ'ς Σαμοθρ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάρι. Πβ. Δουκ. ἐν λ. κατα-
βολάρι.

1) 'Οδὸς ἀνωφερική, ἀνωφέρεια. Συνών. ἀναβάλ-
λουσα 2, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, ἀνέβα, ἀνή-
φορος, ἀντίθ. κατήφορος, χῦμα, χύτης. 2) 'Ὡς
ἐπίθ., ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀνερχόμενος: Φρ. 'Ανιβουλάρ'ον
τοῦ νιρὸ (ἐπὶ τοῦ πείσμονος, ὅστις ἐπιμένει νὰ ἐπιβάλῃ
τὰς παραλόγους γνώμας του).

ἀναβόλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνεβόλασμα Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) ἀναόλισμαν Κύπρ. ἀνεόλισμα Κάρπ. ἀνηό-
λισμα Κάρπ. ('Ελυμπ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

1) 'Ανωφέρεια Κάρπ. ('Ελυμπ. κ. ἀ.): Κακὸν εἶν' τ' ἀνηό-
λισμα γιὰ τοὺς γέροντας 'Ελυμπ. Πολ-λὸν ἦτον τ' ἀνηόλισμα
κ' ἐκουράστηκα αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν μέρος Κύπρ. Πβ. ἀνά-
βολος 1. 3) Μεταφ. ἐπαρσις, ὑπερηφάνεια Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.): Κακώτερον ἀνεβόλασμα κί ἂ τὸ δικό δῶνε δὲν τό 'δα
(ἂ = ἀπό). Συνών. ἀναβολασμός.

ἀναβολασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεβολασμός Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

'Αναβόλασμα 3, ὁ ἰδ.: Εἶδ' ἀνεβολασμός ἦτον εὐτός!

ἀναβολέας ὁ, Ναύστ. —Λεξ. Δημητρ. ἀναβολέος
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) ἀναβολῆς Εὐβ.
(Κάρυστ.) Θράκ. Στερελλ. (Λεβάδ.) —Λεξ. Λάουνδ. Αἰν.
Βλαστ. ἀνιβουλῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) —Λεξ. 'Ηπίτ.
'νεγουλῆς Θράκ. (Αἰν.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναβολέως = ὁ ἀναβάλλων, ὁ
βοηθῶν τινὰ νὰ ἀναβῇ. Διὰ τὸν μεταπεπλασμένον τύπ.
ἀναβολέος-ἀναβολῆς πβ. γονεύς-γονέας-γον-
νέος-γονός κττ.

1) 'Η βαθμὶς, τὸ σκαλοπάτι τῆς ἐξωτερικῆς σχοινίνης
κλίμακος τῶν πλοίων, ὅρ. τῆς λογίας χρήσεως Ναύστ.
—Λεξ. Δημητρ.: Πιάνω τὸν ἀναβολέα Ναύστ. Πβ. ἀναβά-
θρα 2. 2) 'Ο ἀσπάλαξ (ὡς ἀναβάλλων τὸ χῶμα) Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ. Κύμ.) Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεβάδ.) —Λεξ. Λάουνδ. Αἰν. 'Ηπίτ.

Βλαστ.: Μ' τὸ 'σκαπι τοῦ χουράφ' οὐ ἀνιβουλῆς Αἰτωλ.
Πάει οὐ κῆπουζ-ου-μ', μ' τοὺν ἀναπουδουγύρ'σαν οἱ ἀναβου-
λῆοι αὐτόθ. Συνών. ἀναβαλλούδα 1, τυφλοπόντικος.

β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀνακατώνων τὰ πράγματα,
ταραξίας Εὐβ. (Κύμ.) Συνών. ἀναβαλλούδα 2. 3)
Σωρός, ὕψωμα χώματος, τὸ ὁποῖον κάμνει ὁ ἀσπάλαξ
σκάπτων Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀναβόλεμα τό, Κρήτ. ἀναβόλημα Καππ. (Σίλ.)
ἀνεβόλεμα Κάλυμν. Α.Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) 'νηβόλεμα
Κάλυμν.

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολεύω.

1) 'Οδὸς ἀνωφερής, ἀνωφέρεια Κάλυμν. Καππ. (Σίλ.)
Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.): Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι οὐλο ἀνεβόλεμα
Κάλυμν. Καὶ σὰν ἡμεστεν 'κόμα ἔς τ' ἀνεβόλεμα τῆς Πηγῆς
Πηγῆς) Κάλυμν. Ταχεὰ ταχεὰ σηκώθηκα κ' ἤπηρα τ' ἀνε-
βόλεμα 'Απύρανθ. Δὲ βορῶ νὰ βγῶ τ' ἀνεβόλεμα Α.Κρήτ.
'Σ τ' ἀνεβόλεμα καὶ ἔς τὸ χῦμα νὰ 'πεζέφνης (νὰ κατέρχεσαι
τοῦ ζῶου) αὐτόθ. || Φρ. Τὰ σπαρμένα ἐπῆραν τ' ἀνεβόλεμα
(ἤρχισαν νὰ αὐξάνουν, νὰ μεγαλώνουν. Πβ. καὶ φρ. παίρωνω
τὸν ἀνήφορον = ἀρχίζω νὰ ἀνέρχωμαι τὴν ἀνωφέρεια)
'Απύρανθ. || Παροιμ. 'Ετοῦτο τ' ἀνεβόλεμα θὰ φέρῃ καὶ τὸ
χῦμα (ἐπὶ τοῦ εὐμεταβόλου τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων)
αὐτόθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

β) Μεταφ. δύσκολος περίστασις Κρήτ. 2) 'Εμετὸς
Καππ. (Σίλ.) Συνών. ἀναβολή 4, ξέρεσμα. Πβ.
ξεραιό.

ἀναβολεματίζω Δ.Κρήτ. ἀνεβολεματῶ Κρήτ. (Σητ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβόλεμα.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Δ.Κρήτ.: 'Εγέρασα,
παιδί μου, κί ὅδε ἀναβολεματίζω, κόβουδαὶ τὰ γόνάτά μου.
Συνών. ἀναβολάζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω,
ἀντίθ. κατηφορίζω.

2) Κατὰ γ' πρόσωπ., κεῖται ἀνωφερικῶς Κρήτ. (Σητ.):
'Ανεβολεματεῖ τὸ χωράφι καὶ δὲ βοτίζεται.

ἀναβολεύω Δ.Κρήτ. ἀναβουλεύου Λέσβ. (Μυτιλήν.)
ἀναβουλεύω Δ.Κρήτ. ἀνεβουλεύω Α.Κρήτ. ἀνιβουλεύου
Λέσβ. (Μυτιλήν.) 'νεολεύω Τήλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Κρήτ. Τήλ.: 'Απῆς ἀνα-
βολέψαμε, δὲν ἐδόρουνε ὁλοὸ νὰ σαλεύω Δ.Κρήτ. Συνών.
ἀναβολάζω 1, ἀναβολεματίζω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ.
κατηφορίζω. β) Διέρχομαι τὸν ἀνήφορον καὶ εἰσέρ-
χομαι εἰς ἐπίτεδον μέρος Κρήτ.: Σὰν ἀνεβολέψαμε ἐπαέ,
δὲ φοβούμαστε ὁλοὸ Α.Κρήτ. 2) Συχνάζω που Λέσβ.
(Μυτιλήν.)

ἀναβολή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. 'Αττικ. Εὐβ. ('Οξύ-
λιθ.) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Θράκ. Κάλυμν. Καππ. ('Αραβάν. Σίλ.)
Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. Λακων. Λάστ. Μάν.
Οἶν. κ. ἀ.) —Κορ. 'Ατ. 2,44 ἀναβολὰ Σύμ. ἀναβουλή
Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεβολή Μέγαρ. ἀνιβουλή
Λήμν. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην
ἐν 'Αθηνῇ 29 (1917) Λεξικογρ. 'Αρχ. 20 κέξ. 'Ο τύπ. ἀνα-
βολὰ πιθανώτατα Δωρικὸς.

1) Τὸ μέρος, ἀπόπου ἀρχίζει ἡ ἀνωφέρεια, πρόποδες
βουνοῦ Πελοπν. (Λάστ.): 'Η Λάστα εἶναι ἔς τὴν ῥίζα τοῦ βου-
νοῦ τοῦ ἁγιο-Λιᾶ κί ἀντικρύ της ἔς τὴν ἀναβολή ἔς τὰ πόδια
τῆς Πατερίτσας εἶναι ἡ Γρανίτσα. Πβ. ἀναβάλλουσα 2,
ἀναβολάρις 1, ἀναβόλεμα 1. 2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα
τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὁποῖον ὀργώνεται ὅχι διὰ τοῦ ἀρό-
τρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης (ἡ σημ. προήλθεν ἐκ

